

Slovenski Glasnik

Prava vernica za narod

Štev. 15. - 2. Leto.

Ljubljana

15. AVGUSTA 1943.

IZIDE VSAKIH ŠTIRINAJST DNI

Svoboda je ona velika obljuba s katero se partizani povsod in ob vsaki priliki ponajajo. Svoboda je ona beseda, ki jo omenjajo v vsakem govoru. Sleherni letak, sleherna radijska emisija, sleherni bilten začne in konča z geslom: «SVOBODA NARODU».

Vseposvobod trobijo ta vzklik svobode, ki je «dobra novica», katero prinaša partizanski mesija, geslo ki ga hočejo razširiti na vse strani, darilo ki ga hočejo pokloniti... drugim zaslužnjem in podjarmljenim narodom. To je nadpis s katerim hočejo zamazati vse hiše in vse ulice vsake vasi in mesta. Tudi njih organizacija na Balkanu si je izbrala ime OSVOBODILNE FRONTE... zato da bi bilo gibanje popolnoma zavzeto s plemenitim idealom, ki bi moral vladati na od njih vstvarjenem svetu. Ni dvoma, da je težnja doprinesiti svobodo narodom plemenita naloga in ako ne bi obstajalo toliko nesoglasja med obljubo in stvarnostjo, bi morali brez obotavljanja odkritosrčno priznati, da je zmaga partizanov zaželjena. Kajti, ako samo kratko pregledamo Sovjetsko ustavo, v veljavi od 5. decembra 1936, ki predstavlja temelj v organizaciji partizanske republike, moramo priznati, da vsebuje še precej liberalne principe, s katerimi bi se morala prava narodna vlada odlikovati, v resničnem demokratskem duhu. Tako na primer 13. člen te ustave pravi, «da je S. S. S. R. zvezna ali federativna država, ustanovljena s prostovoljnim ujedinjenjem vseh Sovjetskih Socijalistiških Republik, katere imajo enake pravice». Člen 17. označi, da «ima vsaka republika te zveze pravico prostovoljno izstopiti iz Zveze», medtem ko 18. člen omenja, «da se področja posameznih republik ne more menjati, brez soglasja istih». Kar se tiče verske svobode, je ista zajamčena v 124. členu ustave, ki se glasi: «V svrhu, da bi se državljanom zajamčila svoboda vesti, je Cerkev v Zvezi sovjetskih socijalistiških republik ločena od države, ravnotako kakor je šola ločena od cerkve. Vsem državljanom je priznana verska svoboda, ali istotako tudi svoboda protiverske propagande». Kaj naj bi omenili o sledečem členu v katerem se govori o svobodi besede, o svobodi tiska, o svobodi zbiranja, o svobodi za organiziranje uličnih sprevodov in demonstracij (umevno, samo da so «v skladu z interesi delavnega naroda ter v svrhu utrjenja socijalističnega

O PARTIZANSKI - SVOBODI -

reda»). V resnici se človek prav ne more pritožiti. Skoraj bi lahko rekli, da se nima prav nič za oporekati tej demokratski ustavi! Ali to je teorija! Kakšna pa je pravzaprav partizanska «pratika»? Proti naši volji moramo ugotoviti žalostno resnico: vsakovrstni napadi so na dnevnem redu, tatvine, teroristično rekrutiranje, pretnje nedolžnemu ljudstvu, hudodelstva, ubijanja in klanja, opustošenja, ropanja ter razne teroristične akcije... naj bi bili predpogoji za narodno svobodo?

Ako bi nam prostor dovolil, lahko bi vam navedli neštene primere in dokaze, kar ni tu primerno, ter se bomo radi tega omejili samo na kak slučaj, katerega smatramo za dovolj uvidljivega, da vam razjasni partizanski sistem, katerega hočejo partizani na vsak način vpeljati v od njih ustanovljenih takozvanih republikah, v katerih, samo v znak proglašene svobode, se niso vršile volitve na preveč tajni in neprisiljni, ali gotovo na zelo čuden način: imenovani kandidati so se predstavljali ljudstvu, sestavljenemu iz male skupine preplašenih in teroriziranih oseb, pod spremstvom... avtomatskega orožja, pripravljeno streljati na vsakega, ki ne bi hotel poslušati in ubogati! Kako bi se moglo govoriti tu o svobodi besede in mišljenja, ko znamo, da je bil neki partizan, ki si je dovolil «svobodno» kritizirati lahkoumno naziranje nekega politkomesara v pogledu borbe proti Italijanom, čisto enostavno «reguliran» po običajnem načinu... svobode.

V ostalem, evo vam mnenje enega njihovega zaveznika, gospoda Churchilla, ki je pred nekaj leti izrekel sledečo sodbo o komunistih: «Bolje smrt, nego ona... svoboda, ki se jo uživa v raju partizanske države!».

Še nekaj vam povemo, da boste imeli vsaj blede sliko o «svežem zraku», katerega se diha v «Diktaturi proletarijata». Vest je popolnoma resnega vira, ker je vzeta iz poročila bolgarskega učenjaka in diplomata, prof. Mihalčeva, katero se smatra primer-no za boljševistiško propagando. «Neki potnik iz inozemstva, se napoti v S. S. S. R. da bi si pregledal to državo. Nekega dne

sreča starega prijatelja, sedanjega cenjenjega sovjetskega državljana, ter ga med drugim vpraša kako se počuti v tej zanimivi državi». On mu odgovori: «Dozdeva se ti, da se nahajaš na velikanskem prekoceanskem parniku. Pred očmi imaš neskončni pregled. Od časa do časa se ti obrača želodec in moraš..., katera sibodi mamljiva lepota narave se ti predstavlja v daljavi... Končno si obvezet od pritiska neke težke more in se zavedaš, da iz tega parnika ni več rešitve...». Ta slučaj nam jasno nariše duševno in materialno stanje sovjetskih državljanov, ki žive pod boljševiško diktaturo».

K zaključku še en dokaz, katerega so že drugi objavili, ali je mogoče ostal neopažen. Omenimo ga samo radi tega, ker se nam zdi, da je v vsakem pogledu zelo zanimiv z ozirom na prilike, ki vladajo na Balkanu, in tudi izvanredne važnosti vsled njegovega mednarodnega političnega pomena. «Dne 9. junija se je proti večeru spustil pri reki Liki zrakoplov nepoznane narodnosti. Po izjavah partizanov, ki so se predali italijanskim oblastem, je iz tega zrakoplova izstopil en gospod, v lepi obleki hribolazca, s temnimi očali, ki je nosil s seboj veliko «taško». Ta gospod je takoj stopil v dotik s komandantom Titom. Njih razgovor je gotovo trajal dve uri. En partizan, ki je stražil pred vrati je doslovno izjavil: «Oni gospod se je predstavil Titu kot judovski rabin, po imenu Jonatan Levaj, ter potem ko ga je prepričal, da celokupno svetovno judovstvo upira sedaj svoje oči v njega, je vzel iz svoje torbe vsoto od 200.000 angleških funtov... Govorili so angleški jezik. Jaz — nadaljuje partizan — obvladujem še precej dobro ta jezik, ker sem bil mornar na brodovih ki so pluli v Ameriko, in zato sem lahko sledil razgovoru. Ali takoj sta onadva počela govoriti v drugem meni neznanem jeziku o katerem nisem razumel niti besede. Pri odhodu, ko je Tito pozdravljal gospoda Levaja, mu reče v angleščini sledeče besede: «Ti goim (ljudi ki niso judovskega plemena), pod mojo komando — to so partizani — bodo izvršili vse kar bom zahteval od njih. Slabši so od psa. Sedaj ko se moram spremeniti v navdušenega Jugoslovca, morate si predstavljati kako se mi obrača želodec! Recite modrijanom Londonske sinagoge, da radevolje počnem z vsakim poslom, tudi kanibal-skim, samo da na ta način omogočim zmago Izraela».

Prošli so partizani

Stari kmetič se približa italijanskim vojakom ter pripoveduje dogodke, katere je doživel v zadnjih dneh. Partizani so prošli skozi vas. Njegovega sina so ubili kar na polju, — kjer je obdeloval zemljo, — samo zato ker jim ni hotel slediti v njihovi uničevalni borbi. Stari se je skril v klet. Tam je moral slišati, teroriziran in preplašen, krike nedolžnih žrtev partizanske krutosti. Ogenj in eksplozije in smrad so obvladale celo vas.

Vendar je hrup malo prenehal. Z največjo opreznostjo, stari kmet in malo drugih, ki so se poskrili v isti kleti, so prišli na dan, da vidijo kaj se je vsega pripetilo. Strašen pregled se pojavi pred njihovimi očmi. Hiše ki so gorele, pod ruševinami se je skrivalo še najhujše zlo katerega so podivjani partizani izvršili. Trupla onečaščenih žensk. Neverjetne druge zločine... in na vseh stenah napisi... «znane partizanske svobode». Vse razdejano, ljudstvo popolnoma obubožano....

Stari kmet s solznimi očmi pokazuje svete podobe, katere so partizani onečastili.... Oskrunjeno cerkev ter v sredi iste telo ubitega duhovnika, ki je hotel rešiti svete hostije. Oltarji popolnoma razdejani, vse razbito, kar je bilo svetega in poštenega. Nič ne ostane kar bi lahko spominjalo ljudem, stoletja mirnega in delovnega življenja, svobodo v družinah in domačih običajih.

Ta naraven način pripovedovanja starega kmeta je zelo ganljiv.... Kar je prestal oni dan ne bo nikdar pozabil njegova potrnost se je pretvorila v žalosten spomin! Ali navdan je z največjo voljo, da bi čimprej sezidal in popravil to kar je divjaška roka uničila ali razdejala. Tej globoki volji se pridruži tudi ona maščevanja. Maščevanje za ubite sinove, za oskrunjeno cerkev, za uničeno družino, za narod, katerega hočejo upropastiti.

To so misli in namere starega kmeta. In to samo ker so prošli.... partizani.... prinositelji svobode!!!

Partizanske aktuelnosti

Vedno bolj češči so slučajji partizanov, ki se prostovoljno prijavljajo italijanskim komandam in odkrito izjavljajo, da so siti življenja v šumi in da ga ne morejo več vzdržati. Oni pravijo, da je zavladalo med uporniki veliko nezadovoljstvo, ki narašča dan za dnem, tako, da se tolovaji v vedno večjem številu pripravljajo na beg.

Stvar je povsem razumljiva, ter si ji ni treba čuditi. Da je še preveč priprostega naroda bilo rekrutirano, z lepo ali z grdo, izkoriščena njihova lahkoumnost, nepoučenost in bojzljivost pojedincev, ki so se podali v šumo brez premisleka, ali sedaj jim je vsega dovolj, ker jasno prikazujejo znake utrujenosti, kar je popolnoma umljivo in vsakemu poznano. A da se vsi ti nesrečniki pripravljajo na beg iz «šume», stvar je še več naravna: toliko mesecev preživeti v gozdu v redovih partizanske tolpe, jih je moralo na vsak način tudi dobro izvežbati v bežanju. Sposobnost v umikanju pred četami reda je specijalna posebnost partizanov. To se je jasno pokazalo tudi v poslednjih dogodkih v Črni Gori.

V mestu L. D. se je utaborila četa partizanov. Ta vest je kmalu prišla na znanje italijanskih vojakov, ki so se pripravili, da bi jih primorali na umik. Uporniki in njih komanda so se namestili v sredini mesta. Izvidniško letalo jih je že pogodilo. Prebivalci mesta, prestrašeni, so se napotili na partizansko komando ter prosili zapovednika da bi se preselili ven iz vasi, da bi se rešilo vas in prebivalstvo skorajšnjega bombardiranja. Ali partizanski vodja jih nahuili ter jim zapreti, da jih bode dal streljati... s strojnimi puškami!!!

Da bi uporniki lečili ranjence in bolane s... streljanjem, ter da so se istega načina posluževali tudi takrat ko je bilo treba «prepričati» ljudi o «pravičnosti» njihove akcije, je to bilo že vsem poznano, kakor tudi to, da so si oni na isti način pridobavljali hrano in oblačila, kjerkoli jim je bilo to potrebno, ali da se oni poslužujejo strojnih pušk, in proti nesrečnemu ljudstvu, v svrhu obrambe proti letalskim napadom, to je neka popolnoma nova stvar, katero si je treba zabeležiti.

V tej dobi je žetva gotovo že pobrana. Ali nesrečni oni kraji kjer jih udari... partizanska strela! Prva misel teh «prinositeljev svobode» je zapleniti žetvo, katero razdele med svojimi vedno lačnimi četami. Nekateri krat se tudi pokažejo... veliko dušni, kajti, kar jim eventuelno ostane, razdele, po «partizanski pravici», med vse kmete, katere je žetva stala toliko truda, napora in mučnega dela.

To je prava «agrarna politika partizanov».